

ZARZĄDZENIE

Dnia 17 listopada 2022 r.

Na podstawie art. 28 § 1 w zw. z art. 23 i art. 24 *a contrario* ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904 ze zm.) przekazać sprawę przekazania w trybie art. 44¹ § 1 i 2 k.p.c. sprawy o ustalenie czy nieletni dopuścił się czynu karalnego do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego, jako właściwej do rozpoznania sprawy.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu, postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2022 r., III Nkd 119/22 wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy M. K. o ustalenie czy nieletni dopuścił się czynu karalnego do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

Do właściwości Izby Karnej Sądu Najwyższego należą sprawy: 1) rozpoznawane na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego, 2) rozpoznawane na podstawie przepisów Kodeksu karnego skarbowego, 3) rozpoznawane na podstawie Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, 4) podlegające orzecznictwu sądów wojskowych oraz 5) inne sprawy, do których stosuje się przepisy Kodeksu postępowania karnego (art. 24 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904 ze zm.)). Z kolei, Izba Cywilna tego Sądu jest właściwa w sprawach z zakresu prawa cywilnego, gospodarczego, własności intelektualnej i opiekuńczego, a także dotyczące rejestracji przedsiębiorców i rejestracji zastawów (art. 23 uSN).

Sprawa zawisła przed Sądem Najwyższym, zarejestrowana w Izbie Karnej pod sygnaturą I KO 95/22, nie jest żadną ze spraw, o jakich mowa w art. 24 uSN. Z uwagi na jej przedmiot, a także stosowane w jej toku przepisy ustawy z dnia 9

czerwca 2022 r. o wspieraniu i resocjalizacji nieletnich (Dz. U. z 2022 r., poz. 1700; dalej powoływana jako uNiel), a także – choć odpowiednio – Kodeksu postępowania cywilnego właściwe dla spraw opiekuńczych (art. 27 tej ostatniej ustawy) sprawę tę należy traktować jako należącą do szeroko rozumianych spraw opiekuńczych, których rozpoznawanie w Sądzie Najwyższym zostało przypisane do Izby Cywilnej (por. art. 23 uSN).

Fakt, że w postępowaniu w sprawie nieletniego o czyn karalny stosuje się odpowiednio w niewielkim zakresie przepisy Kodeksu postępowania karnego, w żadnym wypadku nie może wskazywać na właściwość Izby Karnej. Przepisy tego Kodeksu stosuje się bowiem w postępowaniu w sprawie czynów karalnych nie do rozpoznania sprawy (postępowania sądowego), a jedynie wyjątkowo do nielicznych, ściśle określonych czynności (wyznaczenie obrońcy w ramach dyżurów adwokacko-radcowskich – art. 517j § 1 k.p.k. w zw. z art. 37 ust. 7 uNiel; umożliwienie kontakty z urzędem konsularnym albo przedstawicielstwem dyplomatycznym – art. 612 § 2 k.p.k. w zw. z art. 48 ust. 3 uNiel; zbieranie, przeprowadzanie i utrwalanie dowodów przez Policję w przypadkach niecierpiących zwłoki – art. 59 ust. 5 uNiel; zatrzymanie rzeczy – art. 61 uNiel). Z istoty więc, postępowanie w sprawie nieletniego (nie tylko zresztą dotyczące czynu karalnego) prowadzone jest w oparciu o korpus regulacji ustawy o wspieraniu i resocjalizacji nieletnich oraz odpowiednio stosowanego Kodeksu postępowania cywilnego w części dotyczącej spraw opiekuńczych. Nie jest ono z zasady regulowane przez – stosowane wprost albo choćby odpowiednio – przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Co więcej, rozpoznanie przez Sąd Najwyższy wystąpienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków we Wrocławiu odbywać się będzie na podstawie art. 44¹ § 1 i 2 k.p.c., a nie art. 37 k.p.k.

Prezes Sądu Najwyższego

SSN Michał Laskowski

[as

at]

